

של הרחוב — כבר עמדה שם חברתי עם השומר. על שאלתי
"איך הספקת כל-כך מהר" ענתה לי קצת בצחוק ויותר
במבוכה, כי היא בכלל לא הלכה והיתה בטוחה שגם אני
אתחרט ואחזור מיד. אלא שאני גם לא העליתי על דעתי
שמץ מחשבה על חרטה והייתי מרוצה, כדרכי, מהרפתקת
נעורים שנזדמנה לי.

ב ט י ו ן

עם קבוצת "השומר" באה גם קבוצה מאנשי "הרועה".
הם קבלו שטח קרקע לרגלי הגבעה שעליה יושבת כיום
כפר-גלעדי. השטח — גובל בצידו האחד בדרך העולה ל-
מושבה ובצידו האחר, בואדי הנמשך מה"תנור" — היה
משובש ביבולית ועשבי בר אחרים שלא לדבר על שיחי הטיון
שגדלו בו על כל צעד ושעל, ובשל כך לא ניתן לעבדו כולו
אלא רק שטחים שטחים שהיו מעין טרסות בגבהים שונים
האחת מהשניה.

אחת הטרסות היתה שייכת לנו אלא שלא יכולנו לנצלה —
בהיותה מרוחקת מהמושבה — לבדנו, כשבאה הקבוצה —
ירדנו גם אנו לעבד את חלקתנו. גידלנו בה בצל וכך עשתה
גם הקבוצה. המים, כאמור, היו בשפע והבצל גדל יפה אלא
שגם העשבים וביחוד היבולית — גדלו ושגשגו והיתה זו
עבודה קשה ומפרכת לנכש ולעקור את העשבים השוטים.
בנוסף לכך היה עלינו גם לשמור על הבצל מעינא בישא של
השכנים הערבים שחמדו, כרגיל, את הבצלים שלנו. עברנו,
איפוא, כולנו לגור בטיון. הקבוצה הקימה לעצמה סוכה
וגם לנו היתה סוכת מחצלות יפהפיה בה גרנו כל השבוע
ממנה היינו יוצאים עם שחר לתליש או הובלת התבואה